

07 — Trojanka

Stolica je, srećom, načeta. I, srećom, vezana sam samo konopcima. Pretpostavljam da misle kako mi nema bekstva čak i ako se oslobodim. Oko mene su četvorica. Još šestoro ili sedmoro se muva po okolnim prostorijama. Toliko sam uspela da prebrojim na putu od kombija.

„Jasno ti je da odavde nećeš izaći živa. Pitanje je samo kakvom smrću želiš da odeš?“ muškarac zaklonjen tamom se naginje napred. Unosi mi se u lice. Dah mu miriše na žvake sa ukusom jagode. U glasu mu se nazire trunka nesigurnosti. Hvatam se za nju.

„Ne znam. Kakve smrti imate u ponudi?“

Očekivala sam udarac u vilicu, ali ovaj prsten što mi je, u prolazu, rasekao gornju usnu, nisam.

„Jel to poklon-prsten iz kutije pahuljica?“ Još jedan udarac preko usta. Ionako ću da umrem za koji minut ili sat. Što bih se plašila? Ako se onesvestim od udaraca, bar neću morati da odgovaram na pitanja.

Ovog puta prsten mi raseca deo donje usne. Ispitivač ga čisti od krvi i delova mesa.

„Imaš žvaku i za mene?“ treći udarac i polako klizim u blaženu tamu dok moj mučitelj kucka po ekranu mobilnog telefona.

„Halo, šefe? Ne, ništa. Neće da kaže. Ne, nisam joj još pokazao. U redu. Hoću. Da. Razumem.“

Pljusak hladne vode po licu me šokira. Ispitivač mi baca novine u krilo. Žmirkam zdravim okom. Na naslovnoj strani moja fotografija upotpunjena mojim imenom i naslov „Rasturila najveću mafiju u regionu“.

Ima samo jedna caka.

„Da li ste pogledali datum na novinama?“

„To ćeš ti da nam objasniš“, ovog puta šamar je blaži nego obično. Pretpostavljam da im trebam svesna dok ne razjasne šta se događa. Suptilno trljam konopce oko zglobova o oštar deo oštećenog drveta, pretvarajući se da se grčim u bolovima.

„Ali kako mogu da objasnim događaj iz sutrašnjih novina?“

Trojica koja stoje oko mene se meškolje. Gube strpljenje. Moj ispitivač ga, začudno, još uvek ima. Mora da ga je prpa od šefa.

„Ko si ti?“ pita mirno. Ipak, u njegovom glasu opet provejava nesigurnost. Možda nije šef taj od kog cvika? Rešavam da promenim igru. Nemam šta da izgubim. Oklevam malo, čisto da odam utisak da nerado odgovaram. Opet šamar i bljesak prstena. Dodavola, koliko li ću ožiljaka po licu imati nakon ovoga? Pod uslovom da se, logično, izvučem živa.

„A da li si se zapitao zašto tvoj šef nije ovde?“ gledam ga u oči. On se, nakratko, zbunjuje i lupa mi još jedan šamar. Najblaži dosad.

„Ja ovde postavljam pitanja.“

„I niko ti to ne osporava. Ja samo odgovaram na njih.“

Ispitivač se nagine unazad i zavaljuje u stolicu. Posmatra me, paleći cigaretu: „Nastavi“.

Upecan je.

„Šef želi da te se otarasi. Ne trebaš mu više. Uzimaš mu veliki deo kolača. Uvodi novog igrača. Istekao ti je rok trajanja.“ Izgovaram ovo u dahu. Zvučim samouvereno. To je bitno. Moj mučitelj zadržava dim

u plućima. Vidi se da je spor. Treba mu par minuta da poveže informacije. To mi taman daje vremena da produbim priču:

„Šef želi da ti namesti ubistvo policajca. Ja sam policajka. Novine su štampane samo za tebe i ovu grupicu u skladištu, koju tvoj gazda pušta niz vodu zajedno sa tobom.“

Možda i nije toliko glup koliko sam mislila? Nasmeje se, a za njim i ostala trojica.

„A zašto me samo nije ubio? Čemu cela frka sa novinama i to sutrašnjim?“

Ipak je glup.

„Pa, ne može samo da te ubije. To će izazvati nepoverenje kod njegovih saradnika. Bolje je da ti samo smesti igru. Jednom kada me ubiješ, predaće te muriji, a neko će već da te kokne u zatvoru. Novine su tu samo da naprave diverziju. Da razmišljaš o tome „zašto sutrašnje novine?“ Da se zbunjuješ ludilom događaja, umesto da čuvaš leđa. Pravi te budalom. Kapiraš?“ sve sam mu nacrtala. Kao u američkim filmovima. I u slučaju da gledalac ne shvata šta se događa, reditelj to dodatno pojaśni crtežima iz zabavišta.

Očekivala sam da me premlati. Zbunila sam ga. Pridružuju mu se i ostala trojica. Ako preživim ovo batinanje, izvući ću se. Agresija je uvek znak slabosti. Ubacila sam mu crv sumnje i to je sve što sam želela. Nije bilo teško. Lik je nesiguran i uplašen za svoj deo kolača. Svest mi popušta i gubim se u maglovitom limbu između skladišta i smrti.

Budi me vika iz susedne prostorije. Ako je to ono što mislim, dobro je. Trojica oko mene se opet meškolje.

„Jel misliš da treba da se umešamo?“ pita prvi.

„Ne znam. To je ipak Jogijev problem sa šefom. Nek on raspravi sa njim. Što bi gazda hteo i nas da se otarasi?“ odgovara drugi

„Pa, rekla je da nas gazda sve pušta niz vodu sa njim.“ zaključuje treći.

Zagledaju se neko vreme u tišini, dok iz susedne sobe vika postaje sve glasnija, a stolice škripe i lupaju. Nasmеšim se. Dva izolovana pucnja i trojica istrčavaju iz prostorije. Sledi paljba po različitim delovima skladišta. Pucnji se čuju i daleko napolju. Onda tišina.

Razbijam je zvukom trljanja konopca o drvo. Sati prolaze. Niko se ne pojavljuje. Nema policije, rotacionih svetla i ambulantnih kola kao u filmovima. Kidam ono što je ostalo od konopaca i odlazim u susednu prostoriju. Mnogo je mrtvih i ranjenih. I Jogi je mrtav. Uzimam pištolj iz njegove šake i dovršavam ranjene. Da se ne muče. Vraćam pištolj i izvlačim cigarete iz džepa njegove košulje. Ne pušim, ali osećam potrebu da zapalim. Da se uklopim u kliše.

Ispod svih tela i krvavih bara nazire se uzročnik mafijaškog proleća. Pažljivo izvlačim novine. Začudno, ne osećam dim u plućima iako ga uporno usisavam. Čula sam da nikotin umiruje bolove, a mene svaka koska boli od malopredašnjeg batinanja. Okrećem stranu. „Ginoidi dobijaju više poslova u tajnoj policiji“. Vest je o najavljenom protestu androida. Smeta im polna diskriminacija. Budale. Rado bih se menjala sa njima. Da vidim kako bi se snašli u situaciji u kojoj vlada tajno naredi objavljivanje sutrašnjih novina i vesti koja se još nije desila, samo da bi ubacila agenta i konfuziju među mafijašima? Ne znam, doduše, šta će im toliko verodostojni modeli. Kog god da smo pola, bol je stvarno suvišna funkcija – izgovaram naglas dok zagledam filter cigarete okrvavljen mojim otiscima.